

THE TRAILER #4

DAGKRANT
FILM BY THE SEA 2011
MAANDAG 12 SEPTEMBER

→ PAGINA 2
DOUWE DRAAISMA:
'JUIST DE IDENTIFICATIE
IS INTERESSANT'

→ PAGINA 3
SEX AND DRUGS
AND RÖCK 'N RÖLL

→ PAGINA 4
BRADEN KING IS
HIER EN DAAR

DELTA Shorts Competitie

Jonge filmmakers, geen kinderspel

Het aantal inzendingen voor de DELTA Shorts competitie voor aanstormend filmtalent neemt ieder jaar toe, en volgens Peter Boerma van hoofdsponsor DELTA doet de kwaliteit dat ook. De jury onder leiding van acteur Hugo Metsers wist vele prijzen onder de zestien deelnemende films te verdelen.

Na de vertoning van alle zestien kanshebbers werd meteen begonnen met de prijsuitreiking. Wat opviel was de grote

verscheidenheid: er was een documentaire (**Staat van angst**), een animatiefilm (**Silence**) en een introductie tot een multi-mediaproject (**A Song of Praise**). Zoë Baart verdiende de prijs voor meest ontroerende project was haar **Miranda!** puur en alleen gemaakt om een overvrijlijk gevoel door te geven. Charlie Chan Dagelet (**De president**) had de eer om de eerste award weg te geven. Aanstormend talent was Mary Wardak, wier **The Never Happy Ending**

een originele combinatie van taal en vorm biedt. Hoewel de situatie in Oekraïne, de inspiratiebron voor de film, weinig vrolijk is, maakte deze prijs voor Wardak een hoop goed. Dagelet mocht ook Roos Ouwehand bekronen tot beste actrice, voor haar rol in **Even**. Zij kreeg de prijs omdat zij volgens de jury 'heldere, zorgvuldige keuzes' in haar spel maakte en daarom zeer geloofwaardig overkwam. Cinematograaf Lex Brand mocht de prijs voor zijn vakgebied overhandigen aan Nicky Maas van **Staat**

van angst. Maas bedankte haar ouders 'voor het hierheen rijden, en straks ook weer terug!' De award voor beste regie ging naar Olivier Ballast voor **Silence**. Ballast benadrukte in zijn dankwoord dat hij het zonder zijn crewleden niet tot zo'n goed resultaat had kunnen brengen. Het ultrakorte, maar zeer ontroerende filmpje **Tommie** ging er met de publieksprijs vandoor. 'Wat mij betreft de mooiste prijs', aldus regisseur Simon Sliphorst. Maar de grote winnaar van de dag was **Stokje** van Léonie de Boer. Haar gewaagde 'kinder'film sleepte maar liefst drie prijzen in de wacht: beste scenario, beste acteur en beste film. De Boer gaat haar prijzengeld steken in haar volgende film, waarvoor ze nu al overloopt van ideeën. (KM)

Hugo Metsers en Peter Boerma met de cast en crew van Stokje

Druk, drukker...
CineCity gefeliciteerd: gisteren beleefde de Vlissingse bioscoop de drukste dag uit haar geschiedenis, met 4.316 filmbezoekers. Het vorige record stond op 4.296.

Wijzigingen

Wegens overweldigende belangstelling verhuist de vertoning van **El Bulli** naar een grotere zaal; de film wordt om 21:00 vanavond vertoond in zaal 3. **Après le sud** (21:15) verhuist naar zaal 6.

Ook van Woody Allens openingsfilm **Midnight in Paris** komt een extra voorstelling, vanmiddag om 16:30 in zaal 7. De geplande vertoning van **El camino del vino** komt daarmee te vervallen; kaarthouders voor die voorstelling kunnen die vandaag tussen 16:00 en 16:30 bij dekassa's van CineCity ruilen voor geld of andere kaartjes met dezelfde waarde.

Filmbarometer

1	Oranges and Sunshine	4,56
2	Jane Eyre	4,42
3	La piel que habito	4,00
4	Everything Must Go	3,75
5	Drive	3,69
6	Malavoglia	3,40

Film- en Literatuurcompetitie:
The Music Never Stopped

Muziek om op terug te vallen

Film- en literatuurkenner Harry Peters legt de boekverfilmingen uit de Dioraphte Film & Literatuurcompetitie naast de romans waarop zij werden gebaseerd. Everything Must Go spint een ultrakort verhaal tot speelfilm.

Penny Marshalls film **Awakenings** (naar het gelijknamige boek van Oliver Sacks over katatonische patiënten) toonde eerder al het gebruik van muziek om mensen uit een geestelijk isolement te krijgen. Naast het medicijn L-Dopa was dit het middel waarmee neuroloog Sacks goede resultaten bereikte. Die interessante processen heeft hij in zijn boeken uitvoerig beschreven en steeds zijn dat ontroerende verhalen waarbij de medische wetenschap niet op de voorgrond staat. Verhalen ook die uitnodigen om verfilmd te worden en dat is nu voor de vierde keer het geval. Waren **Awakenings** met Robert DeNiro en Robin Williams (als Sacks) en **At First Sight** met onder andere Val Kilmer nog grote films, de nieuwe Sacks-verfilming **The Music Never Stopped** moet het niet van bekende acteurs hebben. De film van debuterende regisseur Jim Kohlberg heeft in de ervaren J.K. Simmons zijn bekendste acteur, maar centraal staat de jonge

Gabriel (gespeeld door Lou Taylor Pucci). Hij liep op vroege leeftijd een hersenbeschadiging op die hem in de tijd heeft stilgezet. Nieuwe indrukken en informatie komen niet meer bij hem binnen en opname in een inrichting is noodzakelijk. Alles wat met hem geprobeerd wordt heeft weinig tot geen effect, tot de arts merkt dat muziek hem weer enigszins 'terug weet te halen'.

Dat proces werd in 'Een antropoloog op Mars' door Sacks beschreven op basis van een van de gevallen uit zijn eigen praktijk. Het boek is, net als in zijn bekendste boek 'De man die zijn vrouw voor een hoed hield', een serie verhalen, als je ze zo mag noemen, waarin bij de geestelijk beschadigde patiënten steeds nog een deel van het mens-zijn aanwezig zou kunnen zijn. Sacks vond dit bij enkele van hen terug, soms met geneesmiddelen maar altijd door grote aandacht voor de identiteit van de mens.

Bij een verfilming van zo'n Sacks-verhaal ligt eveneens een belangrijke basis in die menselijkheid. Personages met eigenschappen die bevreemden, worden vanuit het principe kwaliteit van leven op weg geholpen. In dit verhaal, dat 'De laatste hippie' heet, is het vooral de relatie met muziek, en specifiek die van The Grateful Dead, die de jongen weer een beetje tot mens maakt. De titel is dan ook aan een nummer van die band ontleend ('There seems to be a beat now, I can feel it in my feet now') en uiterst toepasselijk voor het proces dat we in een bescheiden, sympathieke en menselijke film zien. (HP)

The Music Never Stopped – Jim Kohlberg
Ma 12 13:30 VL1, 21:00 VL2;
vr 16 13:30 VL2; zo 18 9:30 VL3

Lezing Douwe Draaisma

In het kader van het Do You Mind? programma geeft Douwe Draaisma, bijzonder hoogleraar in de geschiedenis van de psychologie, vandaag een lezing voorafgaande aan **The Music Never Stopped**. Draaisma is gespecialiseerd in de aard en mechanismen van het menselijk geheugen, en tevens auteur van een aantal succesvolle boeken als 'Vergeetboek', 'De heimweefabriek' en 'Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt', die allen vertaald zijn. In zijn lezing zal Draaisma stilstaan bij de film en het werk van Sacks, alsook bij de

grote reeks aan films omtrent geheugen(verlies) die er de laatste vijftien jaar zijn verschenen. 'Het verfilmen van boeken van Oliver Sacks werkt omdat ze op personen zijn gericht', zegt Draaisma. 'Hij werkt met cases, individuele mensen met een stoornis, en dat maakt het direct zo dat de kijker zich met iemand kan identificeren. Juist die dimensie is interessant.' (LI)

Lezing Douwe Draaisma
Ma 12 19:30 VL2

Meet the Jury: Marieke van der Pol

De diepte in

Een verfilming moet op eigen benen kunnen staan, vindt actrice en (scenario)schrijfster Marieke van der Pol. Al ontcom je niet aan de vergelijking. 'Of ik het boek altijd beter vind? Nee, ja, nou, eigenlijk wel vaak. Film is een oppervlakkig medium; een boek is vaak dieper, vollediger. Maar hopelijk is dat deze week dus vaak anders.' Het samenwerken met anderen noemt ze als grootste verschil tussen het werk van een scenarist en dat van een roman-schrijver. 'Wanneer je een script schrijft, moet je constant rekening houden met de regisseur, de producenten, hun deadlines... Aan een boek werk je in je eentje, maar zonder enige garantie dat wat je doet ook goedgekeurd wordt.' Ze spreekt uit ervaring. Zo heeft ze twee romans van Tessa de Loo bewerkt,

De tweeling en **Isabelle** (deze laatste film zal over twee weken op het Nederlands Film Festival in première gaan), en ook haar eigen boek 'Bride Flight' heeft ze tot filmscenario bewerkt. Momenteel werkt ze aan een nieuwe roman, maar daar wil ze nog niets over kwijt. 'Dat vind ik eng, dat doe ik pas wanneer hij af is.' Wel is ze duidelijk over de tegenstellingen tussen proza schrijven en schrijven voor film. 'Film beperkt meer, je moet de spanning opbouwen en vast blijven houden in een korte verteltijd. Het is wel een veilige beperking: in een boek kun je zoveel kanten op dat het soms bedreigend voelt. Maar uiteindelijk, of je nu films maakt of boeken schrijft, komt het gewoon neer op doorzettingsvermogen.' (KM)

Film- en Literatuurcompetitie: The Matchmaker

Zoektocht naar ware liefde

Regisseur Avi Neshet brengt in The Matchmaker zijn visie op het Israël van de jaren zestig, met een schijnbaar oneindige ode aan grote literatuur. Hij laat karakters staren naar het werk van Dostojevski, Lewis Carroll en Victor Hugo, terwijl het zware verdriet over de Holocaust vertaald wordt naar de fascinatie van de hoofdpersoon voor The House of Dolls.

De Israëlische regisseur wilde zijn film baseren op schrijver Amir Gutfreunds boek 'Once I Was' over de Tweede Wereldoorlog, maar in plaats daarvan maakten ze beiden een nieuw werk. Het boek 'When Heroes Fly' is zo onlosmakelijk gebonden aan Neshets **The Matchmaker**, over het vinden van ware liefde en de acceptatie van het verleden.

De film raast uit de startblokken en komt via een flinterdun liefdesverhaal tussen de zestienjarige Arik en de oudere en vrijere Tamara bij het mysterieuze karakter Yankele Bride. Hij is "matchmaker", belooft voor iedereen een geliefde te vinden en windt met charmes en keer op keer herhaalde metaforen de klanten om zijn vinger. De aan detectives verslaafde

Arik voegt zich bij Yankele vanwege de mogelijkheid van een avontuur, en zo begint wat een aaneenschakeling van verbonden karakters lijkt te zijn. Via vele draden komt ieder op elkaars pad, maar Neshet weet uiterst goed de frisheid te bewaren, door de personages interessant te houden en het verhaal humor mee te geven.

The Matchmaker is vooral een internationale film. Wanneer er muziek wordt gedraaid, wisselen Hebreeuwse klanken af met Jefferson Airplane; boeken zijn er uit alle talen; als voorbeelden van schoonheid worden Italiaanse actrices genoemd. De vrijheid van het Westen botst niet met de Joodse tradities en gewoonten, maar schuurt af en toe op een fijne manier. Een Israëlische romantische komedie, dat kom je niet vaak tegen. Wiens nieuwsgierigheid gewekt is, zal zien hoe de loodzware lasten met licht gegeven wol de balans bewaren. (LI)

The Matchmaker – Avi Neshet
Ma 12 18:45 TE1; wo 14 14:40 VL2,
do 15 18:45 VL2 (i.a.v. regisseur);
za 17 13:00 VL3; zo 18 11:45 VL6

Quote

'Avatar is natuurlijk een kutverhaal.' Regisseur Paul Verhoeven heeft vooral voor de technische kunde van James Cameron veel goede woorden over.

Cornelis

Sex, drugs & rök 'n röll

Een Zweedse biopic over een Nederlandse zanger, gespeeld door een deathpunker en geregisseerd door een hiphopper. Huh?

Cornelis gaat over Cornelis Vreeswijk, een IJmuidenaar die op jonge leeftijd naar Zweden vertrok en nooit meer terugkeerde. In Zweden wordt hij verpleger in een psychiatrische inrichting. Hij kan echter geen kant op met zijn literaire ambities en besluit na een incident om zich volledig op het schrijven te storten. Op een feestje ontdekt zanger Fred Åkerström zijn muzikaal talent en Vreeswijk groeit uit tot een van de meest succesvolle Zweedse artiesten ooit, ondanks – of misschien juist ook dankzij – zijn omstreden liedteksten.

Amir Chamdin heeft nu zijn leven verfilmd. Hij vroeg Hans-Erik Dyvik Husby van de Noorse band Turbonegro voor de hoofdrol, die zowel de looks als het geluid van Vreeswijk heeft.

Het leven van de ster gaat bepaald niet over rozen, maar dit is voornamelijk zijn eigen schuld: hij bedriegt zijn liefhebbende vrouw en drinkt en slikt meer dan goed voor hem is. Naarmate de tijd verstrijkt, wordt hij meer en meer paranoïde en onredelijk. Toch blijft hij immens populair in Zweden én daarbuiten. Ook als kijker blijf je sympathie hebben voor de bolle blueszanger, mede dankzij de subtiele vormgeving en vele muziekfragmenten. Na afloop van de vertoning van vanavond

zal de Friese zanger Piter Wilkens met zijn band optreden in het DELTA Paviljoen. Wilkens maakte in 2006 een album met Friese vertalingen van Vreeswijk's nummers, getiteld 'It fûgeltsje yn myn gitaar'. Het optreden van 'de chroniqueur van Friesland' belooft even intiem te worden als de film. (KM)

Cornelis – Amir Chamdin
Ma 12 19:15 VL1; Zo 18 12:00 VL5
Concert Piter Wilkens en band
Ma 12 20:45 DELTA Paviljoen

Anh Hung Tran over Norwegian Wood

'Het boek heeft mij ontdekt'

Voor het derde jaar op rij sloegen de PZC en Film by the Sea de handen ineen voor de verkiezing van de favoriete literatuurverfilming van het afgelopen filmseizoen. Vanaf vandaag zijn de vijf hoogst geplaatste films te zien op Film by the Sea, te beginnen met Norwegian Wood van Anh Hung Tran, naar het gelijknamige boek van Haruki Murakami.

'Ik lees een boek nooit alleen om het verhaal', vertelde de regisseur eerder dit jaar in Amsterdam. 'Er moet iets in de stijl zitten dat me interesseert. In "Norwegian Wood" werd ik geraakt door de ervaringen van de hoofdpersonen, het verhaal en het thema. Ik had nooit eerder zo'n intieme relatie met een boek en zijn personages gehad. Op een bepaalde manier voelde

het alsof het boek mij had ontdekt, in plaats van andersom.' Met de verfilming van een van de bekendste boeken van de Japanse Murakami, inmiddels ook in Europa een gevierd schrijver, wist Tran dat zijn film onder de aandacht zou staan. Toch heeft hij zich niet al te druk gemaakt over hoe getrouw hij met het boek omging. 'Je kunt niet simpelweg het verhaal overnemen en daar een ontroerende film van maken, dat is voor mij niet genoeg. Als je een verfilming maakt is het boek als een plek waar je het bronmateriaal bewaart; af en toe kom je terug om die dingen te halen die je nodig hebt. Het ging mij er vooral om hoe ik de intimiteit die het boek heeft over kon brengen in de film. Je moet het materiaal eigen maken, dus al de sterke

gevoelens die ik had tijdens het lezen van het boek gebruikte ik ook weer bij het maken van de film. Ik hoop dat al die gevoelens in de film terecht zijn gekomen.' Om zijn gevoelens over te brengen, leunt Tran in zijn film vooral op het visuele, en gebruikt hij opvallend weinig dialoog. 'Film is geen toneelstuk, dus als je woorden kunt vervangen door beelden wordt het altijd beter. Het geeft de kijker ruimte om er meer zelf in te leggen, het wordt je niet aangedragen maar je eigen intelligente en innerlijke beleving wordt aangesproken.' (NH/JB)

Norwegian Wood – Anh Hung Tran
Ma 11 16:00 VL6

Après le sud

Zinderend

Regisseur Jean-Jacques Jauffret verhaalt in *Après le sud* over vier mensen op een hete dag in een Zuid-Frans stadje, en hoe zij worstelen. Niet met de hitte, maar met hun dag.

Het is een gewone dag, die zich deels afspeelt in de supermarkt waar Amélie (Sylvie Lachat) werkt. Een meisje dat doet

denken aan Scarlett Johansson, maar met een grove manier van doen. De supermarktklanten en haar saaie werk verhinderen de aandacht voor haar echte zorg: een ongewenste zwangerschap. Haar vriendje Luigi (Ulysse Grosjean), een houterige jongen met een stugge bos krullen, baalt evengoed van zijn baantje in een fabriek. Een achteloze neef is zijn collega en zijn vader zijn baas. Met beide komt het tot een botsing. Ook voor de moeder van Amélie (Adele Haenel), die kampt met overgewicht, en de eenzame pensionado Georges (Yves Ruellan) is de dag een beproeving. De hitte van de dag is niet prominent zichtbaar, maar voortdurend aanwezig. Het is het zoemende geluid van de krakende cicades buiten, als Anna wakker wordt. Met een zucht gooit ze het laken van haar zware lijf. Het felle licht dat langs de gordijnen naar binnen schijnt verraadt dat de zon al op kracht is. De hitte is ook de groenblauwe

lucht en het dorre gras achter het bankje waarop Georges op de bus wacht. Terwijl de vier zich door dezelfde zinderende lucht bewegen kruisen hun levens elkaar voorzichtig. Dialogen zijn spaarzaam, liever besteedt Jauffret aandacht aan handelingen. Hij neemt de rust voor het schoonmaken van Georges' geweer, of Amélie's gang door de supermarkt. Geluiden als het gedreun van de wasmachine en het schakelen van een versnellingsbak benadrukt hij door ze uit te zonderen. Voortdurend creëert hij afstand, tot zijn onderwerp en tussen zijn personages. Die hebben een voicemail, een kassa of een ruim opgezet industrieterrein tussen elkaar staan. En vanuit die afstand wordt duidelijk dat de dag misschien wel helemaal niet zo gewoon is als hij leek.' (KvdW)

Après le sud – Jean-Jacques Jauffret
Ma 12 21:15 VL3; di 13 19:15 VL5; zo 18 14:00 VL6

Kijkers kijken

Habemus Papam

Joke de Beijer (58, Rucphen)

'Ik vond het een mooie film. Dat kwam vooral door de opnames in Rome. Ik ben daar onlangs geweest en herkende daardoor veel

locaties. Het thema van de film was volkomen begrijpelijk. Niemand wil namelijk paus worden. Ik had gedacht dat de film nog satirischer zou zijn, maar het is opvallend menselijk verfilmd. Toch ontbreekt de spot niet, want er zaten veel geestige en ironische dingen in.'

Ger en Margo Roovers (59/58, Middelburg)

Ger: 'Erg bijzonder. Het geeft het dilemma aan van iemand die gekozen wordt tot paus en daar veel moeite mee heeft. Ik vraag het

me ook wel eens af als er weer iemand tot zo'n hoge machtspositie wordt gekozen: hoe zou zo iemand dat zelf ervaren? Deze man vindt zichzelf niet geschikt en laat dat heel duidelijk blijken.' Margo: 'En de acteur is heel goed, hij laat heel overtuigend die angst en twijfel zien. Terwijl hij een paus moet zijn, zie je heel duidelijk het menselijke in hem.'

Rene Hollaers (54, Breda)

'Ik vond het een heel indrukwekkende film. Ik heb Moretti gezien in Caos Calma en toen maakte hij al veel indruk. Michel

Piccoli vond ik fantastisch spelen. Je zag die vertwijfeling in hem. Het was een lust voor het oog, prachtige opnamen. Al die kardinalen in dat rood, het is puur theater. Ik vraag me af hoe ze het voor elkaar hebben gekregen. Het was een intrigerend verhaal, een paus die wordt verkozen, maar het eigenlijk niet kan. Ik vond het fascinerend.' (JB/SvD/KvdW)

Habemus papam – Nanni Moretti
Ma 12 19:00 TE2; di 13 21:00 VL3; zo 18 11:30 VL2

Braden King over Here

‘Het publiek moet zelf ook op reis’

Braden King's Here is niet alleen een film, maar een multidisciplinair project onder de naam Here [the story dreams]. King heeft de beelden en foto's niet alleen gebruikt voor de film zelf, maar ook voor een fototentoonstelling en een videoinstallatie die met de film meereist. Here is dus niet aan één plek gebonden, maar gebeurt ook daar.

‘De reis naar een voltooide film kan op zichzelf staan’, zegt King, die dus niet alleen regisseur maar ook videokunstenaar is. De twee zijn voor hem onlosmakelijk verbonden en vaak overlappen ze. ‘Het uitwerken van een film betekent voor mij

als filmmaker dat ik verschillende dingen kan doen met het materiaal, meer dan het alleen in de vorm van een speelfilm te gieten. Ik wil het ook gebruiken in een andere context, waarin tijd anders werkt.’ Here is de eerste speelfilm die King maakt,

na een documentaire en diverse muziek-video's. Zoals de film doorsijpelt in zijn videokunst, weet die kunst ook **Here** te doordringen: het verhaal wordt doorspekt met dromerige fragmenten in een experimentele stijl. ‘Het maken van een fictiefilm was voor mij een ontdekkingsreis door het medium film. Ik wilde graag conceptuele ideeën mixen met drama en de spanningen onderzoeken tussen poëzie en proza, wetenschap en kunst, wakker zijn en dromen. Al deze tegenstellingen komen ook terug in het liefdesverhaal in de film.’ Dit onderzoek van King heeft geresulteerd in een film over de Amerikaanse cartograaf Will Shepard (Ben Foster) die fotografe Gadarine (Lubna Azabal) ontmoet tijdens een werkreis door Armenië. Hij reist het hele land door en zij gaat met hem mee om

het landschap te fotograferen. Armenië zelf speelt dan ook een belangrijke rol in de film. ‘Het land heeft veel verschillende landschappen, zodat het bewegen door tijd en ruimte duidelijk wordt. Ik wil het publiek het gevoel geven dat ze zelf ook op reis zijn’, vertelt King. ‘Doordat de omgeving telkens verandert, wordt de film een expeditie. Armenië is als land ook niet erg bekend, waardoor de kijker echt iets nieuws ziet. Het magische van reizen voor mij is dat het de nadruk legt op het nu. Je bent alleen bezig met waar je bent en waar je naartoe gaat, maar leeft heel bewust.’ (SvD)

Here – Braden King
Za 17 14:15 VL7; zo 18 17:00 VL7

COLOFON

Hoofd- en eindredactie
Joost Broeren
(dagkrant@filmbythesea.nl)

Redactie
Silvija van Dalen
Luuk Imhann

Kelly Meulenberg
Harry Peters
Kelli van der Waals

Bijdrage van:
Nienke Huitenga

Fotografie
Lex de Meester

Vormgeving
men@work,
Middelburg

Druk
Jumbo Offset
oplage 1.800 ex.

Met het filmproject Eilanden legt het Zeeuws Museum de hedendaagse cultuur van Zeeland vast voor later. Maak nu een filmpje met je camera of telefoon en plaats het op www.eilanden.net

ZEEUWS MUSEUM

BankGiroLoterij

VSBfonds